

Нові інформаційні технології управління бізнесом

**Збірник тез
ІХ Всеукраїнської науково-практичної конференції**

Київ 2026

інновацій, механізми державно-приватного партнерства та індикатори оцінки ефективності цифрових реформ.

По-друге, уніфікація технічних і регуляторних стандартів є передумовою безшовної інтеграції українського фінансового сектору у глобальний ринок. Перехід на єдині протоколи обміну даними, стандартизовані платіжні інтерфейси та сумісні API сприятиме зниженню транзакційних витрат, підвищенню прозорості операцій і розвитку трансграничних фінансових сервісів.

По-третє, модернізація освітньої системи має стати одним із ключових драйверів цифрової трансформації. Оновлення освітніх програм, що реалізуються під егідою Міністерства освіти і науки України, у поєднанні зі спільними ініціативами з Міністерством цифрової трансформації, повинні бути спрямовані на підвищення цифрової грамотності фахівців фінансового сектору. Особливого значення набуває інтеграція курсів з аналізу даних, машинного навчання та Data Science у підготовку майбутніх фінансистів.

По-четверте, стимулювання розвитку стартап-екосистеми є важливим інструментом інноваційної політики держави. Створення регуляторних та технологічних «пісочниць» (sandboxes) на базі хмарної інфраструктури дозволяє тестувати нові фінтех-рішення в контрольованому середовищі без загрози для стабільності фінансової системи, водночас прискорюючи комерціалізацію перспективних розробок.

Нарешті, підвищення кіберрезистентності фінансового сектору потребує активної державної підтримки розвитку вітчизняних хмарних технологій. Розбудова національних рішень для зберігання та обробки фінансових даних сприятиме захисту критичної інфраструктури, зменшенню зовнішніх технологічних ризиків та зміцненню цифрового суверенітету України.

Отже, формування компетентностей на основі хмарних рішень є це не адаптацією до нових інструментів, а стратегічною вимогою для забезпечення життєздатності підприємств у глобальній цифровій економіці. Дослідження довело, що інтеграція хмарних технологій дозволяє досягти високої еластичності управління фінансовими потоками. Майбутнє професії фінансового менеджера лежить у площині конвергенції глибокої економічної експертизи та майстерного володіння інтелектуальними технологіями.

Список використаних джерел:

1. Надточій, І., Крамаренко, І., Гришина, Н. Хмарні технології як інструмент ефективного управління фінансово-економічною безпекою та HR-технологіями в умовах цифровізації. Економічний простір. 2024. № 190. С. 187-191. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/190-34> (дата звернення: 03.02.2026).
2. Nguyen Phu, G., Hoang Thi, T., Tran Nguyen Bich, H. The impact of cloud computing technology on cloud accounting adoption and financial management of businesses. Humanit Soc Sci Commun. 2025. № 12. С. 851. <https://doi.org/10.1057/s41599-025-05190-3> (дата звернення: 03.02.2026).
3. Zhou Xue. The Application and Challenges of Cloud Computing in Financial Services. Financial Engineering and Risk Management. 2024. № 7. С. 117-123. <http://dx.doi.org/10.23977/ferm.2024.070615> (дата звернення: 03.02.2026).

Прохорова М.Е.

завідувач кафедри міжнародного бізнесу, к.е.н., доцент
Університету економіки та права КРОК

ОРГАНІЗАЦІЯ ЕФЕКТИВНИХ ФОРМ СПІВПРАЦІ БІЗНЕСУ ТА ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ В УМОВАХ ВІЙНИ ТА ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ БІЗНЕСУ

В умовах повномасштабної війни в Україні традиційні механізми співпраці бізнесу та закладів освіти виявили свою неефективність через різке зростання вимог до цифрової компетентності працівників та прискорену трансформацію бізнес-процесів під впливом технологій автоматизації. Підприємства, які вимушено перейшли на гнучкі та дистанційні формати роботи, все частіше

використовують ERP, CRM, RPA, AI-рішення та інші цифрові інструменти управління, що ставить нові вимоги до професійних навичок, які мають здобувати студенти в процесі навчання.

Сучасні міжнародні дослідження підтверджують, що цифрова трансформація є ключовим фактором ефективної співпраці університетів і бізнесу: рівень цифрового розвитку напряму корелює з результативністю R&D-партнерств та інноваційної діяльності [2]. В той же час, аналітика звітів National Centre for Universities & Business свідчить про уповільнення темпів взаємодії між бізнесом та університетами у 2024–2025 роках, що є тривожним сигналом навіть для розвинутих освітніх систем [5]. Це свідчить про те, що формальна взаємодія без чітких узгоджених механізмів не забезпечує результативного виходу на практичну підготовку фахівців, здатних працювати в умовах цифрової економіки.

В Україні, де війна суттєво ускладнила доступ до практичних корпоративних середовищ та формальну організацію практик, зростає потреба в реальних, дієвих моделях співпраці, які базуються на цифрових технологіях, автоматизації бізнес-процесів та проєктно-орієнтованому навчанню. Українські дослідження відзначають розрив між очікуваннями роботодавців і результатами підготовки випускників, що зумовлено відсутністю узгоджених моделей партнерства та слабкою цифровою інтеграцією в освітній процес [4].

Отже, актуальність теми полягає у необхідності розробки та впровадження конкретних механізмів співпраці бізнесу та закладів освіти, орієнтованих на автоматизацію бізнес-процесів як критичного елементу сучасної професійної підготовки. Без таких механізмів українські університети ризикують випускати кадри, що не відповідають вимогам сучасного цифрового ринку праці, а бізнес - втрачає конкурентні позиції через дефіцит компетентних фахівців.

Сучасні міжнародні дослідження доводять, що ефективна університетсько-бізнесова співпраця безпосередньо впливає на темпи цифрової трансформації, проте на практиці вона часто залишається фрагментарною та нестабільною [1, 5].

Проблема 1. Обмежена результативність взаємодії між університетами та бізнесом.

Аналітичні звіти National Centre for Universities & Business за 2024–2025 роки засвідчують уповільнення динаміки співпраці між університетами та бізнес-структурами навіть у країнах із розвинутою інноваційною інфраструктурою, попри формальне зростання кількості укладених угод та партнерських ініціатив [5]. Це свідчить про те, що кількісні показники співпраці не забезпечують її якісної наповненості та не гарантують досягнення практично значущих результатів.

З метою підвищення ефективності взаємодії доцільним є:

- перехід від формалізованих меморандумів до спільного планування результатів і показників ефективності співпраці;
- чітке визначення переліку професійних і цифрових компетентностей випускників, очікуваних роботодавцями;
- запровадження системного зворотного зв'язку з представниками бізнесу щодо якості та прикладної спрямованості підготовки фахівців.

Проблема 2. Недостатня інтеграція процесів цифровізації у зміст освітніх програм.

Результати досліджень 2023–2024 років підтверджують наявність прямого взаємозв'язку між рівнем цифрового розвитку та ефективністю R&D-співпраці університетів і бізнесу, водночас зазначений чинник залишається недостатньо врахованим у процесі оновлення змісту освітніх програм [2]. Це призводить до розриву між освітніми результатами та практичними потребами цифрово-трансформованого бізнес-середовища.

У цьому контексті доцільним є:

- інтеграція інструментів автоматизації бізнес-процесів у зміст навчальних дисциплін;
- використання реальних кейсів цифрової трансформації підприємств в освітньому процесі;
- формування результатів навчання з орієнтацією на розвиток прикладних цифрових навичок, а не виключно теоретичних знань.

Проблема 3. Низький рівень впровадження технологій штучного інтелекту та автоматизації в освітній процес.

Сучасні наукові дослідження доводять, що технології штучного інтелекту та автоматизовані системи виконують подвійну функцію: з одного боку, вони підвищують ефективність бізнес-процесів, а з іншого - виступають каталізаторами поглиблення співпраці з університетами шляхом створення спільних освітньо-наукових центрів, лабораторій і проєктів [3]. Проте їх інтеграція в освітній процес залишається обмеженою.

З огляду на це доцільно:

- ініціювати спільні освітньо-бізнесові проєкти із застосуванням AI-рішень;
- залучати представників бізнесу до викладання прикладних модулів, спрямованих на автоматизацію управлінських і виробничих процесів;
- впроваджувати проєктно-орієнтоване навчання на основі реальних цифрових рішень підприємств.

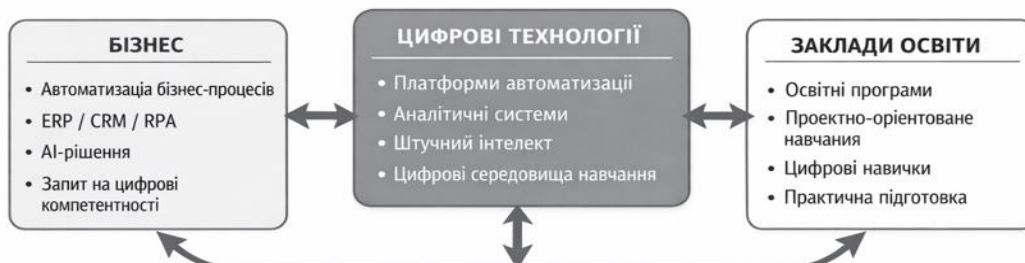
Окремої уваги потребують інституційні та організаційні бар'єри співпраці в Україні.

Українські наукові дослідження 2024 року фіксують сталий розрив між очікуваннями роботодавців та результатами підготовки випускників, що зумовлено недостатнім рівнем інформування сторін, відсутністю узгоджених механізмів партнерської взаємодії та слабкою практичною складовою освітнього процесу [4].

З метою подолання зазначених бар'єрів доцільно:

- інституціоналізувати співпрацю через створення дорадчих рад освітніх програм за участю представників бізнесу;
- використовувати модель з урахуванням ролі громад та регіонального розвитку
- розвивати дистанційні та гібридні формати практики і стажування в умовах воєнного стану.

На рис. 1 подано узагальнену модель взаємодії бізнесу, закладів освіти та цифрових технологій у контексті автоматизації бізнес-процесів.

Мал.1. Модель взаємодії бізнесу та закладів освіти в умовах цифрової трансформації

Запропонована модель відображає системний характер співпраці між бізнесом і закладами освіти та може бути використана як методична основа для модернізації освітніх програм і впровадження цифрових рішень у практичну підготовку фахівців.

Таким чином, ефективна співпраця бізнесу та закладів освіти в умовах війни має ґрунтуватися не на декларативних формах взаємодії, а на впровадженні конкретних інституційних та технологічних механізмів інтеграції цифрових технологій, автоматизації бізнес-процесів і проєктно-орієнтованого навчання.

Реалізація зазначених підходів забезпечує підготовку фахівців, здатних ефективно функціонувати в умовах цифрової економіки та долучатися до процесів післявоєнного відновлення України. У післявоєнний період зазначені підходи набудуть особливої ваги, оскільки дозволять синхронізувати відновлення економіки з підготовкою людського капіталу, здатного працювати в умовах цифровізованого, технологічно оновленого бізнес-середовища.

Список використаних джерел:

1. Evans N., Miklosik A., Du J. T. University-industry collaboration as a driver of digital transformation: Types, benefits and enablers. – Heliyon. – 2023. – Vol. 9. – e21017. – Режим доступу: <https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2023.e21017>
2. Kuzior A., Samoilkova A., Kossek W., Krišková P., Vasylieva T. Is digital development a factor of university-industry R&D collaboration and vice versa? – Production Engineering Archives. – 2024. – Vol. 30, No. 2. – June 2024. – Режим доступу: <https://ojs.bonviewpress.com/index.php/JCBAR/article/view/4118>
3. Mohammadi A. New AI Technology Integration for Industry-University Cooperation. – Journal of Contemporary Business and Economic Research. – 2024. – Vol. 5, No. 2. – P. 118–128. – Режим доступу: <https://doi.org/10.47852/bonviewJCBAR52024118>
4. Вербицька А. В., Холявко Н. І. Співпраця «університет–бізнес»: проблеми та перспективи. – Проблеми і перспективи економіки та управління. – 2024. – № 1 (21). – С. 46–52. – Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/354724649_SPIVPRACA_UNIVERSITET_-_BIZNES_PROBLEMI_TA_PERSPEKTIVI
5. National Centre for Universities and Business (NCUB). University-business collaboration stalls, with both «under strain» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.ncub.co.uk>

Рагуліна І.І.

к.е.н., доцент, голова циклової комісії «Облік і оподаткування»

Перегуда А.В.

викладач

Комишанченко А.Ю.

викладач

ВСП «Вовчанський фаховий коледж Державного біотехнологічного університету»

ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ ПРИ ВИКЛАДАННІ ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН У ЗАКЛАДАХ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ – ЯК ВИМОГА В УМОВАХ ВІСЬКОВОГО СТАНУ

Побудова сучасної ефективної системи передвищої освіти в умовах військового стану, що відповідає вимогам відповідності знань, умінь та навичок спеціаліста не лише функціональним професійним обов'язкам, а й потребам ринку праці, базується на вдосконаленні освітнього процесу на основі створення та впровадження нових, сучасних та ефективних технологій, методів та форм навчання. Головним критерієм якості підготовки кадрів стає їхня компетентність, яка відображає не лише володіння необхідною системою знань, умінь та навичок, а й розвиток особистісного, соціального, інтелектуального потенціалу фахівця, його професійно важливих якостей, що дозволяють і в майбутньому відповідно до зростаючих вимог роботодавців здійснювати професійну діяльність. Сучасній економіці потрібен фахівець, який володіє професією, що має спеціальні знання, уміння та практичні навички в галузі економіки. Висококваліфікований фахівець повинен вміти аналізувати ситуацію на ринку праці, діяти відповідно до особистої та суспільної вигоди, володіти етикою трудових та цивільних відносин, мати навички підприємницької діяльності.

Перехід на нові освітні стандарти та зростання популярності економічної освіти кардинально змінили його роль у підготовці фахівців різного профілю. Економічні дисципліни формують спосіб мислення, тому від якості їх викладання та ступеня смислової єдності з іншими дисциплінами залежить формування у здобувачів економічних орієнтирів, які не суперечать цінностям суспільства. Зростає значущість міждисциплінарного підходу у викладанні економічних дисциплін у коледжі. Блок економічних дисциплін повинен мати чітку логіку з погляду їхнього змісту та послідовності вивчення у навчальному плані. Проте аналіз нормативних документів дають підстави говорити про наявність певних проблем у реалізації цих цілей, породжених низькою ефективністю процесу викладання, недосконалістю організації навчального процесу загалом.